

การใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย

The Use of Storytelling Activities to Encourage Speaking of Early Childhood Development

วรรณิษา หาคูณ¹ อรนิชา ทิพย์มหาอินทร์²

Vannisa Hakoon¹ Onnicha Thipmaha-in²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาผลการส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยหลังจากใช้กิจกรรมการเล่านิทาน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 30 คน โดยระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาคำว่าได้ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ระยะเวลา 4 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้วัดในครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน 8 แผน และแบบประเมินพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน (S.D) ผลการวิจัยพบว่า 1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเล่านิทานมีคะแนนค่าเฉลี่ยพัฒนาการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรม โดยมีคะแนนเท่ากับ 2.90 คะแนน และหลังได้รับการจัดกิจกรรมมีคะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 คะแนน 2. หลังได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยพัฒนาการด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Abstract

The purpose of research was investigate and compare the verbal ability of young children before and after of fable telling. The sample using in this research is young children 4-5 years old were studying kindergarten 2/2 semester 2, was academic year 2559 at Rajabhat Mahasarakham University Demonstation School 30 young childrens by time period used in the research for this time. Researcher trade in semester 2, 4 week period 2559. The instruments used in study were storytelling activities 8 plan and assess speech development of young children. Analyze data by calculating the average ($\bar{X}$) The standard deviation (S.D). The result of study revealed that 1. Sample that has been using activity of storytelling has scored averages higher than before, saying development activities. Before have score equal to 2.90 points and after events have average scores equal to 4.56 points. 2. After receiving the storytelling activity sample average verbal development increase statistically significant at .05 level.

¹นิสิตปริญญาตรี สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

²อาจารย์สาขาวิชาสาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

¹Undergraduate student in Early Childhood Education Program, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

² Lecturer in Early Childhood Education Program, Department of Curriculum and Instruction, Faculty of Education, Mahasarakham University

บทนำ

มนุษย์ทุกคนเกิดมามีสังคมที่ต้องอยู่ต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่น เราจะใช้ชีวิตอยู่คนเดียวโดยปราศจากสังคมไม่ได้ ในการอยู่ร่วมกันในสังคมจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์และติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การพูดเป็นวิธีการหนึ่งที่สำคัญในการสื่อสารกับผู้อื่น ดังนั้นการพูดจึงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าหากว่าเรามีทักษะในการพูดดีเราก็จะใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

เมื่อเด็กเกิดมาเพื่ออยู่ในสังคมจึงต้องมีการพัฒนาทางด้านภาษาเพราะภาษาเป็นสื่อกลางที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้เด็กมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่างๆ ภาษาเป็นสื่อที่จะช่วยให้เกิดความหมาย การแสดงออก ตลอดจนความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ ดังนั้นเด็กจึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนให้พัฒนาทางด้านการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และสอดคล้องกับความนิยมหรือระเบียบของสังคม ก่อนที่เด็กจะอ่านเขียนเรียนภาษาโดยตรง เด็กจะเริ่มคุ้นเคยกับท่าทาง สีหน้า และภาษาพูดของคนแวดล้อมก่อน และจะเลียนแบบได้ตามสภาพการใช้ภาษาสีหน้าท่าทางของผู้ใกล้ชิดเหล่านั้น ถ้าเด็กมีพัฒนาทางภาษาดี จะหมายถึงความสามารถที่เด็กแสดงออกมาในการเป็นเครื่องสื่อความหมายได้ถูกต้อง ชัดเจน ตรงกับความต้องการของตนเอง ทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้อง และในขณะเดียวกันก็สามารถเข้าใจผู้อื่นปฏิบัติตามได้ ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้เด็กอยู่ในสังคมได้อย่างดี และยังเป็นสิ่งที่ใช้แสดงออกถึงพัฒนาการทางสมองของเด็กด้วย (กุมารี ปุกหุด 2544 : 798)

พัฒนาการทางภาษาของเด็กทุกชาติทุกภาษา เป็นไปตามลำดับขั้นเดียวกัน เหมือนกันหมด คือเริ่มจากส่งเสียงอ้อแอ้แล้วเป็นคำสั้น ๆ และในที่สุดก็เป็นประโยคสั้น ๆ ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาของเด็กจึงมีความครบถ้วน เช่นเดียวกับพัฒนาการด้านร่างกาย (ชุมพร ยงค์กิติกุล, 2548: 544 อ้างอิงจาก Lenneberg, Mc Neill อ้างใน Gleitman, 1981) การพูดภาษาของเด็กนั้น เด็กจะเริ่มทำเสียงอ้อแอ้ได้เมื่ออายุประมาณ 6 เดือน พูดเป็นคำแรกได้เมื่อประมาณ 1 ขวบ และใช้คำพูดคำเดียวแทนความคิดทั้งหลายอยู่ระยะหนึ่ง เมื่ออายุ 2 ขวบจะเริ่มใช้คำ 2-3 คำในการพูดประโยค เมื่ออายุ 4-5 ขวบ จะสามารถพูดประโยคซับซ้อนและเป็นเรื่องราวตามที่ต้องการจะพูดได้มากขึ้น (ประดินันท์ อุปรมัย, 2547: 115 อ้างอิงจาก Craig, 1980) ซึ่งความสามารถในการพูดของเด็กนั้นจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ความสามารถทางด้านการรู้จักคำศัพท์ ความสามารถด้านการพูดประโยค และความสามารถทางด้านการพูดเป็นเรื่องราว (จิรวรรณ นนทชัย 2555: 15) ซึ่งผู้ปกครองหรือครูควรส่งเสริมพัฒนาการด้านพูดของเด็กเพราะการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ทักษะในด้านอื่น ๆ ต่อไป

เด็กๆต้องการสภาพแวดล้อมที่ดึงดูดใจ จูงใจให้อยากเล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนานและจูงใจให้อยากใช้ภาษา เมื่อเกิดความคิดขึ้นมาก็อยากแสดงออกมาปัญหาพบว่าครูบางคนที่พูดถึง 75 - 90 % ของเวลาทั้งหมดเพื่อสั่งให้เด็กทำกิจกรรมต่าง ๆ จะส่งผลให้เด็กห้องนั้นไม่ค่อยพูด เทคนิคการใช้สื่อเพื่อเพิ่มพูนความสามารถด้านการพูดการพูดของเด็กมีดังนี้ การใช้คำถาม การพูดคุย การร้องเพลงการขีดหุ่น การใช้เกม และการละเล่น และนิทาน (อัญชลี ไสยวรรณ 2549) นิทานโดยทั่ว ๆ ไป นิทานเป็นเรื่องที่สมมติขึ้นมาจากจินตนาการ ไม่ว่านิทานของชาติใดก็ตาม มักจะมีตัวละคร อาจจะเป็นคน สัตว์ เทวดา นางฟ้า จะมีความคิดและการกระทำเหมือนมนุษย์ทุกอย่างและอาจมีอิทธิพลเพื่อเสริมสร้างจินตนาการของเด็ก การฟังนิทานจะทำให้

ให้เด็กไม่รู้สึกรู้สึกว่าตนกำลังถูกสอนอยู่ เพราะเนื้อเรื่อง ท่าทางและวิธีการเล่าของผู้เล่าจะทำให้เด็กสนุกสนาน (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ 2545: 115) ถ้านิทานได้รับการเสริมสร้างให้น่าสนใจด้วยเทคนิคใหม่ ๆ ก็จะได้ผลในการสอนเหลือคณานับ (ณัฐวดี ศิลากรณ์ 2556: 2 อ้างจาก

วิชัย วงษ์ใหญ่ 2537: 20) ในด้านภาษาเด็กวัยปฐมวัยเริ่มเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์ในการทำกิจกรรม ชอบแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ การฟังนิทานเป็นสิ่งที่เด็กชอบมากและสามารถฟังได้ซ้ำจากนิทานเรื่องหนึ่ง ๆ เช่น หมูสามตัว หนูน้อยหมวกแดง จะฟังได้บ่อย ๆ (คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2551:18 - 20 อ้างอิงจากพรพรพรรณ เหลืองสุวรรณ 2536: 63-67) นอกจากนี้ควรเลือกนิทานที่มีเนื้อหาที่ใช้ถ้อยคำ ข้อความต่างๆ และคำซ้ำ ๆ ที่คล้องจองกันเพื่อเด็กจะได้เรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ เพิ่มขึ้นจะจำได้ง่ายขึ้น (ฉวีวรรณ คูหาภินันท์ 2545: 117) ซึ่งถ้าเด็กได้การพัฒนาทางด้านการพูดที่ถูกต้อง ก็จะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาในการการและการเขียนต่อไป

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าพัฒนาการด้านการพูดนั้นสำคัญเป็นอย่างมากสำหรับเด็กปฐมวัย ถ้าหากเด็กปฐมวัยไม่สามารถพูดสื่อสารได้ก็จะส่งผลให้เด็กปฐมวัยเกิดอุปสรรคในการเรียนรู้และสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจยากขึ้น ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงสนใจที่จะใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาการพูดสำหรับเด็กปฐมวัย ที่เลือกใช้กิจกรรมการเล่านิทาน เพราะว่านิทานทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ ประโยคใหม่ๆ เพิ่มขึ้น และช่วยให้เด็กได้ออกเสียงอย่างถูกต้อง นอกจากนี้เด็กมีความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับเนื้อเรื่องในนิทานอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลการส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยหลังจากใช้กิจกรรมการเล่านิทาน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ที่ใช้เป็นกลุ่มเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 2 ห้อง
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ที่ใช้ครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 2/2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เลือก 1 ห้องเรียน คัดเลือกเด็กปฐมวัยทั้งหมด 30 คน
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทำการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 ระยะเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ครั้งละ 30-45 นาที

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ กิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัย
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน 8 ฉบับ
2. แบบประเมินพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย 1 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

สรุปผล

1. กลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการใช้กิจกรรมการเล่านิทานมีคะแนนค่าเฉลี่ยพัฒนาการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรม โดยมีคะแนนเท่ากับ 2.90 คะแนน และหลังได้รับการจัดกิจกรรมมีคะแนนค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 คะแนน
2. หลังได้รับกิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยพัฒนาการด้านการพูดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การวิจัยการใช้กิจกรรมการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยขอ อภิปราย 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการวิจัยส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน พบว่ามีค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการพูดสูงขึ้นกว่าก่อนทำกิจกรรมเท่ากับ 2.90 คะแนน และหลังได้รับการจัดกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 คะแนน ซึ่งได้แบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านทักษะการพูด เด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานมีทักษะในการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้เพราะก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเด็กพูดเป็นคำศัพท์สั้นๆ พูดเรียงเป็นประโยคที่ไม่ต่อเนื่อง ไม่มีรายละเอียดในประโยค และมีการออกเสียงที่ไม่ชัดเจนบ้าง ต้องได้รับกระตุ้นจากครูด้วยคำถาม จึงส่งผลให้หลังกิจกรรมมีทักษะในด้านการพูดสูงขึ้น เนื่องจากเมื่อเด็กได้ฟังนิทานจบแล้วเด็กจะเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่และรูปประโยคที่ถูกต้อง มีรายละเอียดในประโยคมากขึ้น บางคำที่พูดไม่ชัดเจนเริ่มชัดเจนขึ้นในระดับหนึ่ง และเด็กจะได้ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาและตัวละครในนิทาน ด้วยคำถามที่ครูถามเพื่อกระตุ้นการพูดของเด็ก เช่น “เด็กๆอยากไปเที่ยวที่ไหนคะ” “ถ้าเด็กๆมีดาวเป็นของตัวเอง เด็กๆอยากพาดาวของตัวเองไปทำอะไร” เป็นต้น สอดคล้องกับ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต 2551: 18-20 อ้างอิงจาก

พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ 2536: 63-67 ได้อธิบายว่าควรเลือกนิทานที่มีเนื้อหาที่ใช้ถ้อยคำ ข้อความต่าง ๆ และคำซ้ำ ๆ ที่คล้องจองกันเพื่อที่เด็กจะได้รู้คำศัพท์มากขึ้น จะจำได้ง่ายขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษา จีรวรรณ นนทชัย (2555) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่เป็นผลมาจากการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพวาด ผลการวิจัยสรุปว่าระดับความสามารถทางการพูดที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพวาดโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับดีทั้งสามด้าน ได้แก่ การพูดคำศัพท์ การพูดประโยค และการพูดเป็นเรื่องราว ความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัยมีค่าสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบภาพวาดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

1.2 ด้านความมั่นใจในการพูด เด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเล่านิทานมีความมั่นใจในการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ที่เป็นเช่นนี้เพราะก่อนการได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเล่านิทานเด็กยังไม่กล้าพูด ไม่มีความมั่นใจ พูดไม่ชัดเจน พูดเสียงเบา เด็กบางคนก็ไม่พูดเลย ต้องได้รับการกระตุ้นจากครูโดยใช้คำถาม และได้รับการเสริมแรงทางบวกจากครูและเพื่อน เพื่อนคอยช่วย ชักชวนให้ตอบคำถาม จึงส่งผลให้มีพัฒนาการด้านความมั่นใจสูงขึ้น เนื่องจากเด็กได้ฟังนิทานจบแล้ว เด็กจะได้ตอบคำถาม ได้รับการกระตุ้นและกำลังใจจากครู โดยครูจะเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดตามความคิดของเด็ก จึงทำให้เด็กมีความมั่นใจกล้าพูดและพูดชัดเจนมากขึ้น สอดคล้องกับ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ (2547: 118-120) ได้อธิบายว่าการพูดของเด็กเกิดจากการเลียนแบบเสียงและการเสริมแรง ดังนั้นความใกล้ชิดระหว่างเด็กกับคนที่อยู่กับเด็กซึ่งอาจเป็นพ่อแม่หรือคนเลี้ยง ในแง่ของการมีปฏิสัมพันธ์ทางการพูดมีความสำคัญในการพูดอยู่มากนอกจากนี้เมื่อเด็กเปล่งเสียงออกไปแล้วได้รับการเสริมแรง เด็กก็จะพูดคำนั้นซ้ำอีก ในทางตรงกันข้ามถ้าพูดได้ออกไปแล้วไม่ได้รับความสนใจหรือถูกลงโทษ เด็กจะหยุดคำนั้น

ดังนั้น จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าหลังการจัดกิจกรรมการเล่าเล่านิทานนั้นส่งผลให้การพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ นัฐธยา ยิ่งยงค์ (2553) พบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่าเล่านิทาน พื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาทางด้านพบว่าด้านการพูดคำศัพท์ ด้านการพูดเป็นประโยค และด้านการพูดเป็นเรื่องราว ของเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การใช้กิจกรรมการเล่าเล่านิทานเพื่อส่งเสริมพัฒนาการพูดของเด็กปฐมวัย ในครั้งนี้ได้ใช้นิทาน 8 เรื่อง ได้แก่ เรื่องตุ๊กตารักการเดินทาง, เรื่องดาวดวงนั้นของฉันคนเดียว, เรื่องก๊อก ก๊อก ก๊อก ขอค้างคืนหนึ่งนะ, เรื่องมดทำช่างป่าจอมโง่, เรื่องยายเข้าขอบขั้วรถเสียงดัง ปีนป็น, เรื่องปุ่น ปุ่น, เรื่องก๊อกแก๊ก เอ๊ะ เสียงอะไร, เรื่องเจ้าหมูหุหาย ซึ่งนิทานเหล่านี้เป็นนิทานที่เหมาะสมกับกับเด็กปฐมวัย เนื้อหาในนิทานเข้าใจง่ายไม่ซับซ้อน มีคำและข้อความง่ายๆ เน้นให้เด็กได้พูดตาม มีภาพที่ดึงดูดความสนใจเพื่อให้เด็กอยากมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน การที่เลือกนิทานมาใช้ในการจัดกิจกรรมก็เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาพัฒนาการด้านการพูด สอดคล้องกับ พัชรภรณ์ เข้มเพชร (2557: 23 อ้างอิงจากกรมวิชาการ, 2546: 143-144) ได้อธิบายไว้ว่า การเล่านิทานเพื่อเด็กปฐมวัยไปสู่การอ่าน การที่เด็กมีความสนใจและตั้งใจฟัง เด็กจะสามารถจดจำชื่อ ลักษณะตัวละคร ความต่อเนื่องของเรื่องราวได้ ได้รู้จักคำศัพท์ใหม่ ขณะที่ครูเล่าเด็กมีอารมณ์คล้อยตามเรื่องราวเป็นอย่างดี ฟังการพูดครูให้เด็กหัดพูด คำศัพท์ใหม่ ข้อความบางตอน หรือคำกลอนง่ายๆ จากนิทาน ให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่านิทาน เช่น การวิจารณ์นิทานที่ได้ฟัง ตอบคำถามจากเรื่องราวหรือหัดเล่าเรื่องที่ตนเองชอบ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต (2551: 18-20 อ้างอิงจาก พราวพรรณ เหลืองสุวรรณ 2536: 63-67) อธิบายว่าเด็กจะเรียนรู้การพูดเลียนแบบ เด็กจะสามารถจับข้อความของคำพูดได้จากสีหน้าท่าทางของผู้พูดในขณะที่พูด รู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วการที่เด็กได้รับการสอนให้รู้จักคำต่าง ๆ และความหมายของคำ ทำให้เด็กชอบการซักถาม และมีโอกาสใช้คำต่างๆ มากขึ้น บ่อยขึ้น สามารถเรียนรู้คำใหม่และความหมายใหม่ๆ รวีวรรณ รุ่งไพรวัลย์ (2556: 109) ได้อธิบายว่าเด็กจะเรียนรู้และมีพัฒนาการทางภาษาที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเด็กได้รับการฝึกฝนและใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้ในการสื่อสารเป็นประจำในสถานการณ์จริงจนสิ่งนั้นได้รับการพัฒนามาเป็นทักษะ ดังนั้นบิดามารดาหรือผู้เลี้ยงดูจึงเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญต่อการช่วยเหลือ และจัดสภาพแวดล้อมให้เหมาะสมต่อการพัฒนาการทางภาษา

สอดคล้องกับผลการศึกษา ณัฐวดี ศิลาภรณ์ (2556) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเล่านิทานประกอบหุ่นมือ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่

ได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบหุ่นมือโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับสูงขึ้นกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบหุ่นมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.1

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะ เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับผู้สนใจ จะนำกิจกรรมการเล่านิทาน ไปใช้แก่เด็กปฐมวัย ดังนี้

1. ในขณะที่เล่านิทานผู้เล่าต้องที่เทคนิคการเล่านิทานที่หลากหลาย เช่น ใช้เสียงในการเล่าที่หลากหลายตามตัวละคร มีการใช้ท่าทางในการเล่า เป็นต้น เพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจเด็ก
2. เล่มนิทานควรมีขนาดใหญ่ ให้เด็กมองเห็นนิทานได้ชัดเจน
3. ควรให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเล่านิทานและตอบคำถามทุกคน
4. ควรวางแผนดำเนินงานในการทำวิจัยให้ตรงกับการปิดเทอมของโรงเรียน เพื่อสะดวกในการทำวิจัย

ลิขสิทธิ์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บรรณานุกรม

- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต. (2551). *การพัฒนาภาษาของเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพมหานคร: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทยและภาคตะวันออก. (2551). *ศิลปะการพูด*. พิมพ์ครั้งที่ 2. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิระประภา บุญนิตย์. (2550). *วิธีช่วยให้เด็กรักการอ่าน*. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาธน์.
- จิระประภา บุญนิตย์ และคณะ. (2552: 53-59). *วิธีช่วยให้เด็กรักการอ่าน*. กรุงเทพมหานคร: ชมรม เด็กจิระวรรณ นนทชัย. *ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์เล่นบทบาทสมมติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาปฐมวัย). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. (2545). *วรรณกรรมสำหรับเด็ก*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โสภณการพิมพ์.
- ณัฐวดี ศิลากาญจน์. (2556). *ความสามารถทางการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นบทบาทสมมติ*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาปฐมวัย).
- นัฐธยาน์ ยิ่งยงค์. (2553). *ผลการเล่นนิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพที่มีผลต่อพัฒนาการของเด็กปฐมวัย*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (การศึกษาปฐมวัย) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- พัชราภรณ์ เข้มเพชร. (2557). *ผลการส่งเสริมพฤติกรรมการมีความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ*. ปรินญาณิพนธ์ปรินญาการศึกษาบัณฑิต สาขา การศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (2544). *พัฒนาการและพฤติกรรมวัยเด็ก*. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาศึกษาศาสตร์. (2547). *เอกสารการสอนวิชาวรรณกรรมและลีลา ค ดี ระดับปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 1-7*. พิมพ์ครั้งที่ 6. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช สาขาศึกษาศาสตร์. (2547). *เอกสารการสอนวิชาวรรณกรรมและลีลา ค ดี ระดับปฐมวัยศึกษา หน่วยที่ 8-15*. พิมพ์ครั้งที่ 6. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2548). *เอกสารชุดวิชาการสอนจิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 18. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สุภาพร ทรายชู. (2551). *คู่มือการจัดทำหนังสือสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา*. มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- อัญชลี ไสยวรรณ. (2549). *เทคนิคการใช้สื่อการสอนเพื่อพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.